

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Moorcock_Michael-Kralove_temnot.pdb

PDB Name: Moorcock - Králové temnot
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.3.2007
Modification Date: 12.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Michael Moorcock - Králové temnot
Ikárie 1994/07

Slyšte o třech králích, tam pod temnou oblohou dvěma život běží jsem to já a z Orgu Gutharan. Třetí král pod Kopcem leží.
Veerkadova píseň

1.

Bláznivě se chechtající chlapíci hnali koně z Nadsokoru, Města Žebráků. Elric, král ztracené a rozdrobené říše Melnibón, spolu se svým společníkem, Moonglumem Cizincem z Elwheru a nezmapovaného Východu, prchal před rozzuřenými Nadsokorskými. Žebráci Elrica správně odhadli jako čarodějníka. Řvoucí dav otrhanců pobízel vychrtlé koně, aby dostihl dvojici vpředu. Plameny z jejich pochodní ukusovaly samet noci.

Byly to vlastně vyhladovělé a odrané šelmy. Ve světle pochodní se objevovaly kostěné luky a dlouhé nože se blýskaly v ruce žebřáků. Z jejich počtu šel strach. Měli by sice převahu v přímém střetnutí, ale při štvání nepředstavovali skutečně nebezpečí. Proto Elric a Moonglum utekli z města bez boje a řítili se směrem k vycházejícímu úplňku. Sinavé světlo měsíce odkrývalo pohled na neklidné vody řeky Varkalk.

Při pomýšlení, že Varkalk je jediná možnost úniku, se už málem postavili davu na odpor. Milosrdenství by ale od žebřáků čekat nemohli. Když dojeli na svažující se břeh, koně začali ržát a vyhazovat. Unavení muži je ostruhami donutili sestoupit do vody. Kone frkali, ponoření až po krk. Proud unášel uprchlíky směrem k lesu zvanému Troos. Říkalo se, že tento kus země v Orgu, kraje čarodějnictví a pradávného zla, zplodilo samo peklo.

Elric vyplivl vodu a zakašlal. „Myslím, že nás nebudou pronásledovat do Troosu,“ zakřičel na společníka.

Moonglum jen vycenil bílé zuby. V očích měl neskrývaný strach. Kone plavali s proudem. Otrhaná tlupa za nimi krvelačně řvala. Občas se ozval smích a křik: „Les tu špinavou práci udělá za nás!“

Elric se otočil a zachechtal se. Kone plavali tmavou, klidnou a hlubokou řekou k zimomřivému ránu, které ledově bodalo na kůži. Na obou stranách se prostírala planina, ze které občas nejasně vystupovala štíhlá skaliska. Pod lehkým nazelenalým nádechem prosvítaly jejich skutečné barvy — černá a hnědá. Tráva na planině se vlnila tak, jako by to mělo nějaký účel. Žebráci pokračovali podél řeky, ale postupně se vzdávali své kořisti a vraceli se do Nadsokoru.

Elric a Moonglum stočili koně ke břehu a vystoupili z vody. Zvířata je klopýtavě vynesla až nahoru. Tam už skály a tráva ustoupily řídkému lesu, který se přísně zvedal všude kolem a vrhal temné stíny. Trhavé pohyby listů vypadaly, jako když před něčím uhýbají živí tvorové. Byl to les, kde zákeřně otevíraly kalichy květy krvavé barvy s odpornými skvrnami a hladký černý povrch pokroucených kmenů se matně leskl mezi ostnatými karmínovými a zelenými listy. Že je to nezdavé místo, bylo znát už z téměř nesnesitelného zápachu hniloby. Puch útočil na Elricův a Moonglumův citlivý čich.

Moonglum se zašklebil a ukázal hlavou směrem, odkud přišli: „Jdem zpátky?“ zeptal se. „Můžeme se vyhnout Troosu a vzít to rychle do Bakshaanu. Přes výběžek Orgu to trvá něco přes den. Co navrhuješ ty?“

Elric se zamračil: „Nepochybuji o tom, že nás v Bakshaanu přivítají se stejnou přívětivostí, jaké se nám dostalo v Nadsokoru. Nezapomněli, jak jsme to tam rozbili, ani na bohatství, o které jsme připravili tamní kupce. Mám chuť trochu se porozhlédnout po lese. O Orgu a jeho podivných lesích jsem slyšel hodně pověstí. Rád bych věděl, co je na nich pravdy. Když to bude nezbytné, ochrání nás můj meč a čáry.“

Moonglum vzdychl. „Elricu, doufám, že se tentokrát vyhneme nebezpečí.“

Elric se ledově usmál. Z mrtvolně bílé tváře žhnuly jeho šarlatové oči s podivnou silou. „Nebezpečí? Na to se dá doplatit nanejvýš životem...“

„Smrt není zrovna to, po čem bych teď toužil,“ řekl Moonglum. „Oproti tomu ta hojnost v Bakshaanu, nebo — když chceš — v Jadmaru...“

Ale Elric už pobídl koně směrem k lesu. Moonglum si povzdechl a následoval ho.

Už tak nepřiliší světlou oblohu zakryly brzy tmavé větve. Zdálo se jim, že les se rozprostírá všemi směry do obrovské dálky, přestože dohlédli jen do nejbližšího okolí. Všechno ostatní tonulo v nepříjemném šeru.

Moonglum znal les z vyprávění šílených cestovatelů, kteří se cílevědomě opíjeli po nadsokorských hospodách. „Les Troos, jen co je pravda,“ obrátil se na Elrica. „Říká se, že Prokletý Národ za pomoci obrovských sil způsobil hrozné změny mezi lidmi, zvířaty a rostlinami. Tenhle les stvořili naposled a taky jako poslední zanikne. Ti ale museli nenávidět planetu, která je zplodila.“

„V určité době dítě vždycky nenávidí své rodiče,“ řekl Elric chladně.

„Řekl bych, že před těmito dětmi bylo třeba mít se zatraceně na pozoru,“ opáčil Moonglum. „Někteří říkají, že když byli na vrcholu své moci, neměli žádné bohy, kterých by se báli.“

„Skutečně odvážní lidé,“ usmál se neznatelně Elric. „Mají mou úctu. Ale jejich bezbožnost a neustrašenost, to by byl pro nás konec, když už ne pro ně. Teď se bohové i strach vrátili, a tak je to alespoň pohodlné.“

Moonglum si nad tím chvíli lámal hlavu, ale nakonec nic neodpověděl. Cítil se stísněně. Všude se ozývaly zlomyslné šešesty a šeptání, i když, pokud věděli, tu nežila žádná zvířata. Skličovala je nepřítomnost ptáků, hlodavců i hmyzu. Normálně neměli tyto bytosti v lásce, ale teď by přivítali jejich společnost v nelibozvučném lese.

Moonglum si třaslavým hlasem začal prozpěvovat, aby si zlepšil náladu a odvedl myšlenky od nepříjemného okolí:

„Svůj škleb a slova prodávám
A díky nim na chleba mám.
Ač strašpytel jsem a postavy malé
V paměti lidí já žít budu stále.“

Moonglum poslouchal ozvěnu svého zpěvu. Takhle povzbuzen pokračoval v jízdě za mužem, kterého považoval za svého přítele. Ten člověk ho svým způsobem ovládal, ale žádný z nich si to nepřipouštěl.

Elric se usmál Moonglumově písni. „Písnička o tom, že nemáš odvahu a jsi malý, asi nezažene tvoje nepřátele, Moonglume.“

„Ale takhle nikoho neprovokuji,“ vysmekl se z toho Moonglum. „Když zpívám o svých nedostacích, nic se mi nestane. Kdybych se chvástal, mohl by to někdo považovat za výzvu a dát mi lekci.“

„Máš pravdu,“ souhlasil vážně Elric, „hezky jsi to řekl.“

Začal ukazovat na některá květenství s listy a upozorňoval na jejich zvláštní odstíny nebo žilkování. Přitom se na ně obracel slovy, kterým Moonglum nerozuměl. Věděl ale, že jsou součástí čarodějnického slovníku. Albína zjevně netrápily obavy, které mučily člověka z Východu, Moonglum však věděl o Elricově tváři i to, že dokáže vyjadřovat něco úplně opačného, než co cítí její vlastník.

Zastavili na chvíli, aby Elric mohl probrat vzorky, které natrhal ze stromů a ostatních rostlin. Opatrně vložil svůj úlovek do váčku u pasu. Neřekl Moonglumovi, proč to dělá.

„Pojďme,“ pravil. „Záhady Troosu nás čekají.“

Z šera se však měkce ozval nějaký cizí, ženský hlas: „Nechte si tu výpravu na jindy, cizinci.“

Elric přitáhl uzdu s rukou na rukojeti Stormbringeru. Hlas na něj měl zvláštní účinek. Byl hluboký a na chvíli mu vehnal krev do krku, až ucítil bušení srdce. Zdálo se mu, že se ocitl na jedné z cest Osudu a nevěděl, jak se tam dostal. Rychle se začal kontrolovat, uklidnil roztoulané myšlenky i zrychlený tep a zadíval se směrem, odkud hlas vycházel.

„Děkujeme za radu, madam,“ řekl tvrdě. „Ukažte se a povězte nám, o co jde...“

Vyjela velmi pomalu na koni vzpínajícím se tak, že ho sotva udržela. Moonglum obdivně vydechl, protože i přes hrubé rysy byla neuvěřitelně hezká. Tvář se šedozelenýma očima, které v sobě měly tajemství i nevinnost, a držení těla prozrazovaly urozenost. Byla mladičká. Moonglum ji odhadl na sedmnáct let, vzhledem k její zjevné ženskosti a kráse.

Elric se zamračil: „Cestujete sama?“

„Teď ano,“ odpověděla. Marně se snažila zakrýt údiv nad nepřírozeným nedostatkem barvy v albinově tváři. „Potřebuji pomoc. Muže, kteří mě ochrání před nebezpečím na cestě do Kaarlaku. Tam jím bude zapláceno.“

„Kaarlak u Plácící Pustiny? Vždyť leží na druhém konci Ilmiory, týden rychlé jízdy odtud.“ Elric jí nedal příležitost oponovat. „Nejsme žoldáci, slečno. Ve svých zemích jsme šlechtici.“

„Pak jste vázáni rytířskou přísahou a nemůžete mě odmítnout.“

Elric se krátce zasmál. „Rytířství, slečno? Neuznáváme podivné zákony a pravidla těch nafoukanců z Jihu. Jsme šlechtici ze staré školy, řídíme se jen vlastním přáním. Nežádala byste nás o pomoc, kdybyste znala naše jména.“

Navlhčila si jazykem plné rty a řekla skoro ustrašeně: „Kdo jste...?“

„Elric z Melnibónu, madam, na Západě zvaný Elric Ženobijec, a tohle je Moonglum z Elwheru; nenašla byste u něj špetku svědomí.“

Zalapala po dechu. „Slyšela jsem o vás. Koluji celé legendy — desperát s bledou tváří, pekelný čaroděj s mečem, který pije lidské duše...“

„Přesně tak. Ať tyhle příběhy přehánějí, jak chtějí, stejně nemohou zachytit hroznou pravdu. Pořád ještě vyžadujete pomoc?“ Elric mluvil něžným hlasem beze stopy výhrůžky. Viděl, jak se bojí, přestože ovládala projevy strachu a rty se jí díky pevné vůli netřáslly.

„Nemám na vybranou, můžete se mnou udělat, co chcete. Můj otec, Nejvyšší Senátor Kaarlaku, je velký boháč.

Kaarlaku říkají Město Opálových věží. Máme vzácné nefrity a jantar. Mnoho z nich může patřit vám.“

„Opatrně; slečno, nebo se rozzlobím,“ varoval Elric, i když Moonglumovy oči zaskvily chtivostí. „Nejsme muly k pronajmutí, ani zboží, které se dá koupit. Kromě toho,“ usmál se povýšeně, „pocházím z Imrryru, Města Snů na Dračím Ostrově v srdci Starobylého Melnibónu, a vím, co je opravdová krása. Vaše cetky nemohou zajímat toho, kdo se díval na mléčné srdce Ariochu, na oslepující hru barev, kterou vyzařuje Rubínový Trůn, na nepopsatelnou nádheru kamene

Actoric v Královském Prstenu. To jsou víc než drahé kameny — mají v sobě celý vesmírný řád.“

„Omlouvám se, Elricu, i vám, Moonglume.“

Elric se téměř potěšeně zasmál. „Jsme krutí šašci, paní, ale máme u Bohů štěstěny dluh, protože nám pomohla utéci z Nadsokoru. Doprovodíme vás do Kaarlaku, Města Opálových Věží. Troos prozkoumáme jindy.“

Rozpačitě, s opatrným pohledem v očích, poděkovala.

„Když jsme se tak pěkně představili,“ řekl Elric, „mohla byste i vy povědět svůj příběh a představit se nám.“

„Jmenuji se Zarozinia, pocházím z Kaarlaku a jsem dcera Voashoonova. Naše rodina je nejmocnější v celé Jihovýchodní Ilmioře. V obchodních městech na pobřeží Pikagardu máme příbuzné. Se dvěma svými bratrance a strýcem jsem k nim jela na návštěvu.“

„Odvážná výprava, slečno Zarozinio.“

„Ano, po cestě číhají neobyčejná nebezpečí. Před dvěma týdny jsme se rozloučili a vyrazili jsme domů. Šťastně jsme překonali Vilmirskou nížinu. Najali jsme tam žoldnéře, abychom bezpečně projeli Vilmírem a dále do Ilmiory. Vyhnu-li jsme se Nadsokoru, protože nás varovali před nevlídností, s jakou ve Městě Žebráků vítají poctivé poutníky...“

Elric se usmál: „A taky nepoctivé, to můžem dosvědčit.“

Na dívčině tváři se opět objevil údiv. Biřicovo žertování a dobrá nálada jí nešly dohromady s hrůzami, které o něm slyšela. „Když jsme obešli Nadsokor,“ pokračovala, „jeli jsme tímto směrem a dosáhli jsme hranic Orgu, za nimiž leží Troos. Opatrně jsme postupovali podél okrajů lesa, znali jsme špatnou pověst Orgu. A pak jsme byli přepadeni a žoldáci utekli.“

„Přepadení?“ přerušil ji Moonglum. „Kým, slečno, poznali jste je?“

„Podle odporného vzhledu a křivých postav to byli rodilí Organé. Mí bratrance a strýc se statečně bránili, ale byli zabiti. Jeden bratranec plácl mého koně přes zadek a ten se rozběhl tak, že jsem ho nemohla řídit. Slyšela jsem hrozné skřeky, chechtot a výkřiky. Když jsem konečně zastavila koně, nevěděla jsem, jak dál. Pak jsem zaslechla vás, ale myslela jsem, že to jsou Organé. Chtěla jsem vás nechat přejít, hrozně jsem se bála, ale když jsem slyšela váš přízvuk, napadlo mě, že byste mi mohli pomoci.“

„A taky že vám pomůžeme, slečno,“ řekl Moonglum a galantně se v sedle uklonil. „Jsem vám zavázán, že jste přesvědčila pana Elrica, abychom vám pomohli. Nebýt vás, už jsme byli hluboko v tomhle hrozném lese a zažívali hrozný strach, o tom není pochyb. Upřímnou soustrast se smrtí vašich příbuzných.“

Ujist'uji vás, že od této chvíle budete chráněna něčím víc, než jsou statečná srdce. Můžeme zavolat na pomoc čáry, když bude třeba.“

„Doufejme, že ne,“ zamračil se Elric. „Zrovna ty vychvaluješ čarodějnictví, Moonglume — ty přeci nenávidíš, když kouzlim.“

Moonglum se zašklebil. „Vyjadřoval jsem slečně soustrast. Připouštím, že jsem měl příležitost ocenit tvoje děsivé schopnosti. Navrhuji, abychom na noc rozbili tábor a na úsvitu se odpočatí vydali na cestu.“

„Souhlasím,“ téměř s rozpaky pohlédl Elric na dívku. Zas cítil srdce až v krku a tentokrát mu dalo víc práce, než se uklidnil.

Také dívka byla albinem fascinována. Vzájemně se přitahovali do té míry, že to mohlo změnit jejich osudy víc, než si uměli představit.

Protože dny byly v tomto období krátké, brzy přišel večer. Moonglum se staral o oheň. Nervózně ho obhlíželi ze všech stran, zatímco Zarozinia, jejíž zlatem bohatě vyšíváný plášť se leskl ve svitu plamenů, přistoupila vzhůru k Elricovi. Ten třídil nasbírané rostliny. Nejprve na něj opatrně pohlédla, ale když viděla, že je zabrán do práce, prohlížela si ho s neskryvanou zvědavostí.

Vzhlédl a lehce se usmál. Poprvé se nezastíňoval svým chladem a jeho tvář měla upřímný, příjemný výraz. „Některé z těchto jsou léčivé,“ řekl, „a jiné slouží k vyvolávání duchů. Další dávají nadpřirozenou sílu nebo způsobují šílenství. Budou se hodit.“

Posadila se vedle něj. Rukama se silnými prsty si shrnula vlasy dozadu. Plné prsy se jí mohutně zvedaly a klesaly.

„Jste opravdu ten opěvovaný zloduch, pane Elricu? Těžko tomu věřit.“

„Přinesl jsem zkázu mnoha místům,“ řekl, „ale obvykle tam už před mým příchodem panovala hrůza. Nechci se vymlouvat, protože si uvědomuji, kdo jsem a co jsem udělal. Vraždil jsem zákeřné čaroděje a likvidoval tyrany, ale také jsem zodpovědný za smrt dobrého muže. Zabil jsem milovanou ženu, svou sestřenicu — můj meč ji usmrtil.“

„Ovládáte dobře svůj meč?“

„Ano — asi. Často nad tím přemýšlím. Bez něj jsem bezmocný.“

Sevřel rukojeť Stormbringeru. „Měl bych mu být vděčný.“ Jeho oči znovu získaly hloubku, jako by ukrývaly myšlenku klíčící v hloubi jeho duše.

„Je mi líto, jestli jsem oživila nepříjemné vzpomínky...“

„Neomlouvajte se. Vy jste tu bolest nezpůsobila. Naopak mi velmi ulehčujete svou přítomností.“

Zpola polekána na něj pohlédla a usmála se. „Nejsem žádná poběhlice, pane,“ řekla, „ale...“

Rychle vstal.

„Moonglume, hoří to dobře?“

„Ano. Oheň vydrží celou noc.“ Moonglum naklonil hlavu na stranu. Nebylo obvyklé, aby Elric kladl tak hloupé otázky. Když se nedočkal žádného pokračování, pokrčil Moonglum rameny a vrátil se ke své práci.

Když takto získal čas na rozmyšlenou, otočil se Elric k dívce a naléhavě pravil: „Jsem zabiják a zloděj, neumím...“

„Pane Elricu, jsem...“

„Jste okouzlená legendou, to je to.“

„Ne! Kdybyste cítil to, co já, chápal byste...“

„Jste mladá.“

„Jsem stará dost.“

„Neznáte mne. Já nedokážu prožívat žádný cit. Neznám lítost, vyjma pohledu do vlastní duše. Jsem prokletý. Podívej se na mne, Zarozinie, jsem Elric, směšný albín, kterého si Bozi času vybrali za svou hračku, Elric z Melnibónu, který směřuje vstříc jisté záhubě.“

„Ale vždyť to je sebevražda!“

„Tak jest. Směřuji k pomalé smrti. Kdo žije se mnou, trpí.“

„Mluví z vás šílenství z viny.“

„Protože jsem vinen.“

„A pana Moongluma čeká totéž?“

„Není jako druzí — ve svém sebevědomí je nezničitelný.“

„Taky jsem sebevědomá, pane Elricu.“

„To je něco jiného, sebevědomé mládí.“

„Copak ho musím ve stáří ztratit?“

„Jste silná. Tak silná jako my. To vám zaručuji.“

Vstala a rozevřela náruč. „Buď ti odpuštěno, Elricu Melnibónský.“

Hladově ji objal. V jeho polibku bylo cosi víc než jen žádost. Poprvé byl schopen zapomenout na Cymoril z Imrryru.

Oba padli na měkkou travu, hostejní k Moonglumovi, který zatím leštil svůj zahnutý meč, sžírán žárlivostí.

Usnuli a oheň uhasl.

Elric buď zapomněl ve svém štěstí, že by se mělo hlídkovat, nebo se o to nestaral. Moonglum se spoléhal jen sám na sebe, a tak se snažil zůstat vzhůru, ale spánek ho přemohl.

Mezi hroznými stromy se opatrně, pajdavými kroky, přibližovaly postavy.

Zrůdně pokrivení Organé se chystali přepadnout spáče. Elric se instinktivně probudil. Pohlédl na mírnou Zaroziniinu tvář a přitom zahlédl nebezpečí. Převalil se, popadl Stormbringer a vytrhl ho z pochvy. Meč popsaný runami hrůzně zadrnčel, jakoby ze vzteku nad náhlým probuzením.

„Moonglume! Pozor!“ Elric měl strach, protože mohl najednou ztratit více než svůj život. Moonglum prudce zvedl hlavu. Zahnutou šavli měl položenou na kolenou, a tak vyskočil a běžel k Elricovi. Organé se přiblížili.

„Omlouvám se,“ řekl.

„Moje chyba, měl jsem...“

Organé udeřili. Elric a Moonglum stáli nad dívkou. Ta se zatím probudila, ale nekřičela, když viděla, co se děje. Naopak se rozhlížela po zbrani, ale nic nenašla. Zařídila se tedy jediným rozumným způsobem — zůstala klidně sedět, kde byla. Organé napadli Elrica a Moongluma. Nebezpečně se oháněli těžkými, dlouhými meči, cosi mumlali a smrděli jako odpadky. Bylo jich na tučet.

Stormbringer zasvištěl, přerazil organský meč a hlava Organa odlétla. Jak tělo padalo přes ohniště, řinula se z krku krev. Moonglum ztratil rovnováhu, jak uhýbal před ranou. Upadl a sekl po nohou nepřitele. Jak se Organ s řevem kácel k zemi, dostal od Moongluma druhou ránu do srdce.

„Koně,“ zavrčel Elric. „Zkus přivést koně.“

To už byli na nohou všichni tři, také Zarozinia vstala. Proti nim stálo ještě pořád sedm Organů.

Moonglum zaskučel. Meč mu vyťal kus masa z levé paže. Odpověděl ranou do Organova krku, kde otočil mečem v ráně, až mužova hlava upadla. Napadení přešli do útoku. Moonglum s bolestí vytrhl z pochvy dlouhý meč. S rukojetí opřenou o palec odtlačil protivníkův meč, pokročil a zespoda do něj vrazil nůž. Bolest levé ruky přešla v agónii.

Elricův runový meč sekal vyjící skřety na kusy. Elric se oháněl velkými oblouky. Zarozinia se vrhla ke koním. Skočila do sedla svého koně a druhé dva přivedla k bijícím se mužům. Elric se vyhoupl do sedla. Blahořečil přitom své předvídavosti, díky níž nechali postroje na koních. Moonglum jej následoval a všichni tři rychle vyrazili z dosahu organských zbraní.

„Sedlové vaky,“ zařval Moonglum tak bolestně, jako by ho mučili. „Nechali jsme tam sedlové vaky!“

„No a co? Nepokoušej štěstí, kamaráde.“

„Ale co náš poklad?“

Elric se zasmál, částečně úlevou, částečně pobavením nad Moonglumovými obavami.

„Žádné strachy, získáme nové.“

„Já tě znám, Elricu. Pro tebe nemají hmotné věci žádnou hodnotu.“

Ale i tak se Moonglum smál, když rozrušení Organé zmizeli z dohledu. Koně přešli do klusu.

Elric dojel Zarozinii a objal ji. „Jste odvážná. Je vidět, že vám v žilách koluje šlechtická krev,“ řekl.

„Díky,“ odpověděla potěšeně, „ale náš rod by se nemohl měřit s takovými bojovníky, jako jste vy a Moonglum. To bylo fantastické.“

„Poděkujte mému meči,“ odvětil krátce.

„Ne. Děkuji vám. Zdá se mi, že na tom zatraceném meči vám až příliš záleží, i když je tak účinný.“

„Potřebuji ho.“

„Nač?“

„Aby nám oběma dodal sílu.“

„Nejsem upír,“ usmála se, „nepotřebuji tak hroznou sílu.“

„Ujišťuji vás, že já ano,“ pravil vážně, „bez něj byste mě nemilovala. Dává mi to, co musím mít. Byl bych jako hlemýžď“

bez ulity, kdybych ho neměl.“
„Tomu nevěřím, ale nechci se teď hádat.“
Chvilí jeli mlčky.

Po nějaké době sesedli. Zarozinia přikládala Moonglumovi na ránu rostliny, které Elric vybral. Les šuměl, zvuky vypadaly jako vědomě vyluzované.
„Jsme v srdci Troosu,“ uvažoval nahlas Elric, „a už nemůžeme les obejít. Napadlo mě, že bychom mohli zajít ke králi Orgu. Alespoň sem nepůjdeme nadarmo.“
Moonglum se zasmál. „Jasně, pošleme meče napřed a svážeme si navzájem ruce.“ Paže už ho tolik nebolela, protože Elricovy byliny účinkovaly rychle.
„Myslím to vážně. Všichni Organům hodně dlužíme. Zabili Zarozinii strýce a bratrance, tebe zranili a mají náš poklad. Jsme v právu, když chceme po králi náhradu. A kromě toho, Organé vypadají hloupě, nebude těžké je napálit.“
„Jo. Král ocení náš zdravý rozum. A zaplatí. Vytrhá nám údy z těla.“
„Nežertuji. Myslím, že bychom tam měli jít.“
„Rád bych získal zpátky poklad. Ale nemůžeme dámu vystavovat nebezpečí.“
„Budu následovat Elrica. Když půjde za králem, půjdu také.“
Moonglum povytáhl obočí. „Ta to rychle odbyla.“
„Ale má pravdu. Všichni musíme jít do Orgu — čáry nás ochrání před královou zuřivostí.“
„Pořád vyhledáváš smrt a pomstu, Elricu,“ pokrčil rameny Moonglum. Sedlal koně. „Ale mně je to jedno, protože stačí jít s tebou a vždycky z toho něco kápne. Ty se sice považuješ za naprostého smolaře, ale pro mne jsi štěstěna sama, to musím říct.“
„Už žádné zabíjení,“ usmál se Elric, „ale doufám, že pomsta bude sladká.“
„Za chvíli bude svítat,“ řekl Moonglum. „Pevnost Organů leží šest hodin jízdy odtud, na jihojihovýchod od Staré Hvězdy. Pokud mapa, kterou jsem se v Nadsokoru naučil z paměti, nelhala.“
„Máš neomylný orientační smysl, Moonglume. S každou výpravou by měl jet někdo, kdo dovede tak dobře vést jako ty.“
„Celou filozofii v Elwheru jsme založili na hvězdách,“ odpověděl Moonglum. „Považujeme je za vzor všeho dění na Zemi. Jak se otáčejí kolem planety, vidí všechno, minulost, přítomnost i budoucnost. Jsou to naši bohové.“
„Tihle bohové jsou aspoň vypočitatelní,“ řekl Elric. Vyrazili směrem k Orgu s malou dušičkou. Uvědomovali si velikost nebezpečí.

2.

Maličké království Org nebylo příliš známé. Každý jenom věděl, že se v něm nachází Les Troos. Ten se tam opravdu hodí, říkaly si ostatní národy. Na zdejší lidi nebyl pěkný pohled. Měli zakrnělá, podivně pokroucená těla. Legenda říkala, že jsou potomky Prokletého Národa, který zasel tolik zkázy na Zemi před jedním Časovým Údobím. Říkalo se, že vládcové Orgu mají normální těla, zato jejich duch zdegeneroval příšerným způsobem. Obyvatel měl Org málo, žili rozptýleni po celém území. Král jim vládl z pevnosti, která se také jmenovala Org. Tam právě jel Elric se společníky a po cestě vykládal, jak bude chránit celou trojici před Organy. V lese našel list se zvláštními vlastnostmi. Když použije určitá zaklínadla, poskytne mu list dočasnou nezranitelnost. Ostatní mohou docílit stejného výsledku vypitím odvaru z tohoto listu. Přitom celá procedura v sobě neskrývá žádné nebezpečí. Duchové málokdy napadali toho, kdo je vyvolal. Kůže a maso se pod vlivem zaklínadla přeskupí tak, že budou nezranitelné pro jakékoliv ostří a odolají téměř každému úderu. Elric se při vysvětlování dostal do povídavé nálady, a to se mu stávalo málokdy. Druzí dva ale nemohli sledovat výklad prošípaný archaismy. Zastavili asi hodinu od místa, kde byla podle Moonglumova odhadu pevnost. Elric připravil odvar a vyřkl zaklínadlo. Pracoval rychle a přesně. Nad malým ohněm drtil list a trochou vody v moždíři. Používal alchymistickou paličku. Když začala směs vřít, nakreslil na zem zvláštní znaky. Byly tak pokroucené, až se zdálo, že občas mizí a zase se objevují.

„Kosti, maso, šlachy, krev
Volám ducha zařikadlem tím
Elixír silnější než lev
ať ochrání nás před vším zlým.“

Kouzlicí Elric připomínal růžový obláček pohybující se nad ohněm. Zhoupł se, pak se schoulil do klubíčka. Odvar zaprskal. Po chvíli se hladina uklidnila. Albín řekl: „Staré zařikadlo, ještě z dětství. Tak jednoduché, že jsem ho málem zapomněl. Používá se málo, protože tyhle listy rostou jen v Troosu.“ Odvar zatím tuhl do jakési hmoty, kterou Elric rozlámal na malé kousky.
„Ve velkých dávkách to působí jako jed,“ varoval. „I malá pilulka může člověku způsobit potíže na několik hodin, ale nestává se to často. Musíme to riskovat.“
Každému dal jeden úlomek. Přijali zvláštní hmotu s rozpaky. „Polkněte elixír těsně před tím, než dojedem k citadele,“ prikazoval jim, „jinak jen kdyby Organé našli dřív nás, než my je.“
Nato nasedli a pokračovali v cestě.

K pevnosti Orgu dojeli za soumraku. Z hradeb na ně pokřikovali hrdelními hlasy obyvatelé tohoto sídla krále Orgu.

Půdorys celé stavby byl čtvercový. Mohutnými kameny prosakovala voda a ničila je mohutná vrstva lišejníků a mechu. K jedinému vchodu, kterým mohl projet jezdec na koni, vedla pěšina. Ležela na ní nejméně stopu vysoká vrstva odporu pachnoucího bahna.

„Co vás přivádí na královský dvůr Guthera Mocného?“ ozvalo se odněkud.

„Hledáme místo, kde by nás přijali jako hosty. Chtěli bychom také mluvit s vaším vládcem,“ zavolal Moonglum vesele. Svoji nervozitu nedal ani trochu najevo. „Přinášíme Orgu důležité zprávy.“

Pokřivený obličej vykoul zpoza opevnění. „Vstupte, cizinci, a buďte vítáni,“ řekl nepřívětivě.

Těžká dřevěná padací brána se vysunula a pustila je dovnitř. Koně se pomalu prodrali bahnem až na nádvoří pevnosti. Po šedé obloze plula černá, potřáhaná oblaka. Všechna směřovala k horizontu, jako kdyby znechucena hnusným Orgem a Troosem utíkala za hranici království.

Také dvůr pokrývalo, i když ne v tak silné vrstvě, totéž odporu bahno, které ztěžovalo přístup k pevnosti. Na všem ležel těžký, nehybný stín.

Křídlo schodů po Elricově pravici vedlo ke vchodu s arkádami. Vchod byl ověšen stejným lišejníkem nezdravé barvy, jaký Elric viděl už na vnějším zdivu nebo v Troosu. Bledá ruka rozhrnula lišejník a z vchodu vyšel vysoký muž. Postavil se na nejvyšší schod a pozoroval návštěvníky očima, jež byly nápadně velkými víčky. Na rozdíl od ostatních Organů byl hezký a urostlý. Měl mohutnou, téměř lví hřívu vlasů tak bílých, jako byly Elricovy, ale kšice Organa byla jaksi pocuchaná, špinavá a nevykartáčovaná. Jeho oblečení se skládalo z vyšívaného, zdobeného koženého kabátce a žluté suknice, která mu sahala ke kotníkům. Za opaskem měl jen tak zastrčenou dýku s širokou čepelí. Jeho věk se mohl pohybovat mezi čtyřiceti a padesáti a jeho tvář pokrývaly jizvy a dolíčky po neštovicích.

Beze slova na ně civěl. Nezval je dovnitř, jen pokynul stráží, aby zavřela bránu. Brána třeskla a odřízla jedinou cestu ven.

„Muže zabijte, ženu nechte,“ řekl mohutný člověk hlubokým, bez výrazným hlasem. Elric slyšel takhle mluvit mrtvolu. Elric a Moonglum si stoupli k Zazozinii každý z jedné strany, tak, jak to naplánovali. Se založenými rukama v klidu vyčkávali. Zmatení pajdající Organé k nim opatrně přistoupili. Nohavice jejich volných kalhot nechávaly v blátě stopy. Ruce měli schované v beztvářích rukávech hazuk. Začali rozdávat rány meči. Elric ucítil slabý záchvěv, jak čepel dopadla na jeho paži, ale to bylo vše. Podobné pocity zažíval Moonglum.

Organé v úžasu a zmatku ustoupili. Král vyvalil oči. Dal si ruku pokrytou prsteny do pusy a cumlal si nehet.

„Naše meče jim neublížily, králi! Nekrvácí. Co je to za národ?“

Elric se teatrálně zasmál. „Nejsme obyčejný národ, to si buď jistý, prcku. Jsme poslové boží a přicházíme k vašemu králi s poselstvím našich mocných vládců. Nemějte strach, neublízíme vám, protože ani vy nám nemůžete ublížit. Ustupte a přivítejte nás.“

Zdálo se, že krále Guthera to popletlo, ale nepřesvědčilo ho to zcela. Elric v duchu zaklel. Udělal si obrázek o inteligenci Organů podle těch, které sám potkal. Tenhle člověk, ať už to byl blázen nebo ne, měl mnohem víc za ušima, nedal se jen tak napálit. Elric stoupal po schodech k rozrušenému Gutheranovi.

„Buď zdrav, králi Guthera. Bohové se nakonec zase vrátili do Orgu a přejí si, abys to věděl.“

„Org neměl bohy po celou věčnost,“ řekl Guthera dutě a otočil se k Elricovi zády. „Proč bychom je měli mít teď?“

„Jsi nevychovaný, králi.“

„A ty jsi drzý. Jak mám vědět, že přicházíte od bohů?“ Šel před nimi, prováděl je nízkými místnostmi.

„Viděl jsi, že meče tvých poddaných nám neublížily.“

„To je pravda. Pro tentokrát budu tu příhodu považovat za důkaz. Myslím, že by se mělo uspořádat něco jako hostina na vaši — ehm, počest. Zařídím to. Buďte vítáni, poslové.“ Slova byla protivná, ale z tónu se nedalo vyčíst absolutně nic. Hlas měl stále stejnou výšku.

Elric shodil z ramen těžký jízdni plášť a pravil potichu: „Zmíníme se o tvé laskavosti svým pánům.“

Pevnost tvořily tmavé haly. Ozýval se tu falešný smích. Guthera neodpověděl na žádnou Elricovu otázku. Buď mlčel, nebo říkal místo odpovědi dvojsmyslné fráze, které nic nesdělovaly. Nedostali žádné komnaty, aby si mohli odpočinout. Místo toho několik hodin prostáli v hlavním sále pevnosti. Guthera seděl opodál zabořený do trůnu a cumlal si nehty. Úplně je ignoroval, o vydávání pokynů k večeři nemluvě.

„Skvělá pohostinnost,“ zašeptal Moonglum.

„Jak dlouho bude odvar účinkovat?“ zeptala se Zazozinia, která se od Elrica nehnula na krok. Objal ji kolem ramen.

„Nevím. Ne moc dlouho. Ale už splnil svůj účel. Pochybuji, že na nás znovu zaútočí. Dávejte si ale pozor na lstivější pokusy o naši likvidaci.“

Hlavní sál měl vyšší strop než ostatní místnosti a těsně pod ním obepínal místnost po celém obvodu balkon. Vše působilo chladným, až mrazivým dojmem. V žádném z otevřených krbů v podlaze nehořel oheň, nezdobené stěny mokvaly vlhkem. Byly z vlhkých kamenů, na nichž se už podepsal zub času. Nikde ani stopa po nějakém životě, žádný šramot ani hluk. Jen na podlaze se válely kosti a zahnívaly zbytky jídel.

„Asi nejsou moc hrdí na svůj dům, že?“ komentoval Moonglum a s odporem se rozhlížel. Občas mrkl na Guthera, ale ten vypadal, jako by na přítomnost hostů zcela zapomněl.

Připadal sluha a něco zašeptal králi do ucha. Ten přikývl, vstal a odešel z velkého sálu.

Za chvíli se objevili muži s lavicemi a stoly na zádech a rozestavovali je kolem stěn. Konečně začala hostina. Hrozba visela ve vzduchu.

Hosté si sedli spolu, po pravici krále. Ten si pro tuto příležitost nasadil královský řetěz, bohatě vykládaný drahokamy. Spolu s nimi stolovaly ještě mlčenlivé, bledé ženy z královského rodu a králův syn.

Princ Hurd byl mladík se zasmušilou tváří a zdálo se, že vůči svému otci pociťuje zášť. Vrtal se v nevábém jídle.

Hodně si přihýbal z poháru. Víno mělo lehké aroma, ale bylo silné, ohnivé a pozvolna rozechřívalo celou společnost.

„A co od nás, ubohých Organů, bohové chtějí?“ zeptal se Hurd.

Civěl na Zarozinii tak, že se to nedalo vykládat jen jako přátelský zájem.

Elric řekl: „Nechtějí nic, než abyste je uznali. Oni vám za to tu a tam pomohou.“

„To je všechno?“ zasmál se Hurd. „Tohle nemůžou ti z Kopce nabídnout, že jo, tati?“

Gutheran pomalu otočil hlavu a zamumlal: „Ano.“ Znělo to dost výhružně.

„Kopce? Co to je?“ vpadl Moonglum.

Nedostalo se mu odpovědi. Místo toho od vchodu do Velkého sálu zazněl vysoký smích. Stál tam vychrtlý muž s pohledem upřeným do sálu. Hodně se podobal Gutheranovi, i když byl tak vyhublý. Měl nějaký strunný nástroj a vyluzoval z něj naříkavé zvuky. Ozývaly se s jakousi melancholickou naléhavostí.

Hurd řekl hrubě: „Podívej, tati, slepý pěvec Veerkad, tvůj bratr. Má nám zazpívat?“

„Zazpívat?“

„Má něco zazpívat?“

Gutheranovi se zachvěly rty. Zkřivil je do grimasy a po chvílce řekl: „Mohl by zabavit hosty nějakou hrdinskou baladou, kdyby chtěl, ale...“

„Ale jiné písně by zpívat neměl...“ šklebil se Hurd zlomyslně. Elricovi došlo, že princ svého otce záměrně týrá, ale nemohl přijít na to, čím. Hurd křikl na slepce: „Pojď, zazpívej nám, strýčku Veerkade.“

„Jsou tu cizinci,“ řekl Veerkad dutě do nářku své hudby. „Jak je to možné?“

Hurd se zachechtal a loknul si vína. Gutheran se nepřestával chvět, mračil se a kousal si nehty.

Elric zavolal: „Rádi si tě poslechneme, pěvče.“

„Zazpívám píseň o Třech Králích Temnot, uslyšíte tajemný příběh Orgských králů.“

„Ne!“ zařval Gutheran, vyskočil, ale Veerkad už zpíval.

„Slyšte o třech králích tam

Pod temnou oblohou dvěma život běží,

Jsem to já a z Orgu Gutheran,

Třetí král pod Kopcem leží

A kdy vstane, v tom je jisto:

až jiný mu uvolní místo...“

„Dost!“ Gutheran vyskočil, strčil do stolu a se šíleným vztekem se vrhl na svého bratra. Ten se skácel už po druhé ráně, kterou mu Gutheran zasadil, a nejevil známky života.

„Odneste ho! Nepouštějte ho zpátky.“ Král se klepal vzteky a u úst měl pěnu.

Hurd na chvíli vystřízlivěl. Rozházel na stole nádoby, jak přeskakoval k otci. Vzal krále za paži.

„Uklidni se, tati. Už vím, jak se zabavíme.“

„Ty! Tebe zajímá jen můj trůn. To ty jsi pobízěl Veerkada, aby zpíval ty hrozné písně. Víš, že to nemůžu poslouchat, abych...“ Zíral na dveře. „Jednou se legenda splní a Král Kopce přijde. Pak budu zničen já, ty, celý Org.“

„Tati,“ usmál se Hurd hrozivě, „ať nám boží vyslankyně zatančí tanec bohů.“

„Co?“

„Ať nám ta žena zatančí, otče.“

Elric ho slyšel. Teď už droga nemohla účinkovat. Nemohl svým společníkům podat další dávku, to by bylo nápadné. Vstal.

„Co to je za rouhání, princ?“

„My už jsme vás pobavili. V Orgu jsme zvyklí, že také hosté baví své hostitele.“

Hala byla nabitá napětím. Teď už Elric litoval, že se pustil do tohoto dobrodružství. Nemohl ale nic dělat. Hodlal vyžadovat daň pro své bohy, jenže tihle šílenci se zřejmě báli jen hmatatelných věcí, bohové je nemohli zastrašit. Udělal chybu, když vystavil životy svých přátel i svůj život nebezpečí. Co má dělat? Zarozinia zamumlala:

„V Ilmorii jsem se naučila tančit, tam je to pro každou ženu samozřejmostí. Já jim zatančím. Možná, že je to uklidní. To by nám pomohlo.“

„Alrioch ví, že máme dost těžký úkol. Byl jsem blázen, když jsem navrhl tenhle plán. Dobře, Zarozinio, zatančí jim, ale buď opatrná.“ Zakřičel na Hurda: „Naše společnice vám zatančí, abyste uviděli krásu stvořenou bohy. Pak musíte zaplatit daň, protože naši vládci začínají být netrpěliví.“

„Daň?“ vzhledl Gutheran. „O dani nebyla řeč.“

„Přijetí bohů musí být vyjádřeno darováním drahých kamenů a kovů, králi Gutherane. Myslel jsem, že to je jasné.“

„Vypadáte spíš jako obyčejní zloději, než jako nadpřirození poslové, milí přátelé. My jsme tady v Orgu chudí, nemáme na rozdávání šarlatánům.“

„Dej si pozor na jazyk, králi!“ Elricův jasný hlas se odrazil od stěn. Znělo to hrozivě.

„Podíváme se na tanec a pak uvidíme, jestli říkáte pravdu.“

Elric se posadil a utěšil Zarozinii stiskem ruky pod stolem.

Vznosně a sebevědomě se postavila doprostřed sálu a začala tančit. Elrica vzrušila její ušlechtilost a skvělé umění.

Předváděla staré krásné Ilmorské tance tak dokonale, že tím zapůsobila dokonce i na natvrdlé Organy. Zatímco tančila, byl přinesen velký zlatý Pohár hostů.

Hurd se naklonil přes svého otce a řekl Elricovi: „Pohár hostů, pane. Máme takový obyčej, že hosté z něj připíjejí na znamení přátelství.“

Elric přikývl. Rozzlobilo ho, že byl vyrušen z podívané, při které nespustil oka ze Zarozinie. Předváděla skvělé figury za naprostého ticha.

Hurd podal Elricovi pohár. Ten ho nepřítomně přiložil k ústům. Když to uviděla Zarozinia, přitančila ke stolu a začala kroužit kolem Elricova místa. Když upil, Zarozinia zakřičela a vykopla mu pohár z ruky. Víno postříkalo Gutherana a Hurda, který překvapením napolo vstal.

„Bylo v tom něco namícháno, Elricu. Nasypali tam něco.“

Hurd ji udeřil přes tvář. Upadla na špinavou podlahu, svíjela se a úpěla. „Čubko! Copak by přiotrávené víno mohlo ublížit božím vyslancům?“

Rozzuřený Elric odstrčil Gutherana a zasadil Hurdovi tak strašnou ránu, že z mladíkových úst začala vytékat krev. Ale droga už začala také působit. Gutheran něco zakřičel, Moonglum vyskočil a tasil šavli. Elric se potácel, před očima se mu všechno točilo a svět se začínal ztrácet. Viděl ještě, jak sloužící popadli Zarozinii, ale jak se vedlo Moonglumovi, už neviděl. Udělalo se mu špatně, dostal závrať, stěží kontroloval své pohyby.

Posbíral poslední zbytky sil a poslal Hurda k zemi další hroznou ranou. Pak upadl do bezvědomí.

3.

Na rukou ho chladily okovy a do tváře mu mrholilo. Vždy, když kapky dopadly na stopy po Hurdových nehtech, ucítil bodavou bolest.

Rozhlédl se. Byl přikován mezi dvěma balvany na pohřební mohylo obrovských rozměrů. Na obloze plul měsíc. Podíval se dolů. Stála tam skupinka mužů, mezi nimi Gutheran i Hurd. Posměšně se na něj šklebili.

„Sbohem, posle. Dobře nám posloužíš, usmíříš ty z Kopce!“ zakřičel Hurd, když spolu s ostatními utíkal zpátky k pevnosti, jejíž silueta se tyčila nedaleko.

Kde se to ocitl? A co se stalo s Moonglumem a Zarozinii? Poznání o místě, kde se nachází, přišlo rychle a náhle.

Kopce! Zoufale se vzepjal v řetězích a vši silou je napnul, ale nepovolily. Snažil se do útěku zapojit svůj mozek. Byl však příliš rozrušený utrpením a starostí o své přátele. Potom uslyšel nařikavý zvuk kdesi pod sebou a v dálce zahlédl bílou postavu. Jako šílenec začal cloumat řetězy.

Oslava ve Velkém sále pevnosti se zvrhávala v orgie. Gutheran a Hurd, oba úplně namol, se řehtali, opojeni vítězstvím. Předě dveřmi je poslouchal Veerkad. Vřela v něm nenávisť. Nenáviděl svého bratra, jenž ho sesadil a oslepil, aby nemohl pomocí čarodějných knih najít způsob, jak oživit Krále pod Kopcem.

„Konečně přišel čas,“ zašeptal si pod vousy a zastavil kolemjdoucího sluhu.

„Pověz, kam dali dívku?“

„Je v Gutheranově komnatě, pane.“

Veerkad ho propustil a začal si hledat cestu tmavými chodbami a točitými schody, až došel k místnosti, kterou hledal.

Vytáhl klíč. Byl to jeden z mnoha, které si tajně vyrobil. Odemkl.

Zarozinia spatřila slepce vcházet. Nemohla se ani hnout. Spoutali ji vlastními šaty a do úst jí dali roubík. Ještě se nevzpamatovala z Hurdovy rány. Řekli jí, co se stalo s Elricem, ale Moongluma ještě nechtyli. Strážé ho stále honily po páchnoucích chodbách Orgu.

„Zavedu vás k vašemu příteli, slečno,“ usmál se Veerkad. Hrubě, silou šílence, ji popadl, zvedl ji a tápal ke dveřím.

Protože se v Orgu narodil a vyrostl tu, znal dokonale každý kout.

Ale na chodbě přede dveřmi stáli dva muži. Jedním z nich byl Hurd, pohoršený otcovým zacházením s dívkou. Toužil ji mít pro sebe. Spatřil, jak Veerkad odnáší dívku, a potichu ho nechal přejít.

Druhým byl Moonglum, který vše pozoroval zpoza rohu, kde se ukryl před strážemi. Poté co oba muži prošli kolem jeho úkrytu, následoval je.

Veerkad oba pronásledovatele vedl bočními dveřmi z pevnosti. Nesl svůj živý ranec k rýsujícímu se Pohřebnímu kopci.

Kolem celého úpatí kopce se rojili bílí démoni. Už objevili, že Organé jim obětovali Elrica.

Elric už pochopil.

Tak tohoto se Organé báli víc než bohů. Duchů lidí, jejichž potomci teď hýřili ve Velkém sále. Možná, že to byli opravdu příslušníci Zatraceného Národa. V čem spočívalo jejich zatracení? V odepření klidu po smrti? V nesmrtnosti? V degenerování na úroveň přízraků bez duše? Elric se otfásl.

Zoufalství mu osvěžilo paměť.

Modlil se k Ariochovi, nejvyššímu bohu Melnibónu.

„Ariochu! Znič kameny. Zachraň svého služebníka! Ariochu, pane, pomoz!“

Nepomohlo to. Přízraky se shromáždily a začaly zlézat mohyly. Na cestě k bezmocnému albinovi brblaly a mumlaly neznámé kletby.

„Ariochu! Tohle jsou bytosti, které zradily tvou památku! Pomoz mi zničit je!“

Zem se zatřásla a obloha se zatáhla. Už nebylo vidět měsíc, ale bílí duchové stále šplhali vzhůru.

A pak se na obloze objevila ohnivá koule, všechno se třásla a houpalo. Dva blesky z ohnivého tělesa s velkým rachotem sjely k zemi. Rozštíply balvany a uvolnily Elrica.

Postavil se na nohy, když už dorazili první duchové. Neustupoval, ve své zuřivosti skočil mezi ně a oháněl se řetězy, které mu stále visely ze zápěstí. Duchové se rozprchli. Běželi dolů a pak zmizeli v mohyle.

Elric teprve teď viděl, kudy prošli. V úpatí hory se šklebil černočerný otvor. Naštěstí mu nechali váček u pasu a tak odtud vytáhl tenkou zlatou hůlčičku a začal s ní pohybovat v zámcích svých pout.

Veerkad se pochechtával. K smrti tím děsil Zarozinii. Stále jí mumlal do ucha: „A kdy vstane, v tom je jisto: až jiný mu uvolní místo. Až cizí krev poteče, pak se ze spárů smrti vyvleče. My dva ho uvolníme a on si zchladí žáhu na mém prokletém bratrovi. Tvoje krev ho probudí, moje milá.“ Ucítil, že duchové jsou pryč. Přičítal to jejich spokojenosti s obětí.

„Tvůj miláček jim posloužil,“ zasmál se, když vcházel do mohyly. Mrtvolný puch dívku téměř omráčil. Jak ji slepec vnášel do nitra Kopce, bylo to pořád horší.

Hurd po procházce na čerstvém vzduchu vystřízlivěl. Otrásl se strachy, když viděl, kam jde Veerkad. Vždyť Kopec byl nejobávanějším místem v království. Hurd se chtěl dát na útěk, ale cestu mu zkřížila zakrvácená postava běžící z Kopce. Poznal Elrica.

Zvířecky zavyl a vnořil se do otvoru.

Až teď Elric pochopil, že tu není sám, ale už nezahledl, kdo to křičel. Pokračoval ke vchodu. Ze tmy se vynořila další silueta.

„Elricu! Díky všem hvězdám a bohům! Žiješ?“

„Díky Ariochovi, Moonglume. Kde je Zarozinia?“

„Vevnitř. Nese ji šilený pěvec a Hurd je sleduje. Všichni tihle princové a králové to nemají v hlavě v pořádku. Nechápu, co to vyvádějí.“

„Ale já si myslím, že od toho zpěváka se nedá čekat nic dobrého. Rychle za nimi.“

„Uf, to je puch! Takhle to nesmrdělo dokonce ani po velké bitvě v Eshmirském údolí. Elwherské armády tam narazily na oddíly Tararna Gashteka, Pána jízdních hord, a půl milionu mrtvol vyplnilo celé údolí až po okraj.“

„Když na to nemáš žaludek...“

„Kéž bych ho neměl, nebylo by to tak hrozné. Pojď.“

Vedl je vzdálený smích a trochu bližší Hurdovy kroky. Hurd šlel strachy. Byl sevřen nepřáteli z obou stran. A k tomu ještě hrozilo další, daleko strašnější nebezpečí. Klopýtal podél stěn a klepal se hrůzou.

Hlavní hrobka podivně fosforeskovala. Veerkad, obklopený mumii svých předků, začínal s oživovacím obřadem. Stál před velkou rakví Krále Kopce, obrovskou truhlou, téměř o polovinu vyšší než on. A Veerkad nebyl žádný trpaslík. Úplně zapomněl na nebezpečí, tak se zabral do příprav pomsty na Gutheranovi. Zarozinia ležela pod jeho dýkou schoulená do klubička. Její krev vytryskne a pekelné síly se uvolní, těšil se slepec. Dokončil obřad a zvedl nůž. Vtom doběhl Hurd s nataženým mečem. Veerkad se rozzuřil. Otočil se k přichozímu, ale Hurd ho bez nejmenšího zaváhání probodl. Meč vjel do Veerkadova těla až po rukojeť a špička vyšla zády. Slepčovy ruce sevřely ve smrtelné křeči princovo hrdlo jako železná obruč.

Oba muži se v posledních záchvěvech života potáceli po síni. Vypadalo to jako špatná parodie na souboj. Rakev Krále Kopce se neznatelně rozechvěla.

Tak to vypadalo, když dorazili Elric s Moonglumem. Když Elric pochopil, že jsou oba na pokraji smrti, přeskočil rakev, popadl Zarozinii, která byla v bezvědomí, a obrátil se na útěk. Všiml si totiž zachvění rakve.

„Rychle, Moonglume. Ten hlupák asi oživil mrtvolu. Pospěš, než si nás podají pekelné armády.“

Moonglum popadl dech a hnál se za Elricem na čerstvý vzduch.

„Kam teď, Elricu?“

„Musíme riskovat návrat do pevnosti. Máme tam koně a zásoby. A pak honem pryč, protože mám dojem, že tady poteče krev.“

„V pevnosti nenarazíme na velký odpor, Elricu. Když jsem odcházel, byli všichni opilí. Jestli mezitím pili aspoň tolik jako prve, nebudou vůbec schopni pohybu.“

„Tak pospěšme.“

Rozběhli se k pevnosti.

4.

Moonglum měl pravdu. Všichni ve Velkém sále vyspávali opici. V krbech hořely ohně, stíny se mihotaly na stěnách. Elric zašeptal: „Prosím, běž za Zarozinií ke stájím a osedlej naše koně. Já vyrovnám účty s Gutheranem.“ Ukázal na stůl. „Hele, kam dali svou kořist. Chtěli ji mít při oslavě před očima.“ Na hodovní tabuli se tyčila hromada roztrhaných sedlových vaků a pytlů plných věcí ukradených rodně Zarozinie a Elricovi s Moonglumem. Na vrcholu ležel Stormbringer.

Zarozinia, už při vědomí, ale stále zmatená, odešla s Moonglumem hledat stáje. Elric se zatím prodral přes spící Organy ke své peklek kalené zbraní. S povděkem zastrčil meč do pochvy.

Pak přeskočil stůl a sáhl po Gutheranovi, který spal s královským řetězem na krku. Vtom se ale rozlétly dveře a dovnitř vtrhl ledový průvan. Elric se obrátil a okamžitě zapomněl na Gutherana. Před jeho vyvalenýma očima stál Král z Kopce. Byl to poslední velký vládce Prokletého Národa, který ve své zlobě zničil půdu Země a stvořil Troos. Za Králem se tlačili duchové ostatních těl, pohřbených v minulosti.

Začal masakr.

Elric neznal důvod této pomsty, ale ať už byl jakýkoli, šlo o krk.

Vytasil Stormbringer, protože horda nemrtvých se vrhla na vše živé. Sál naplnily výkřiky hrůzy nešťastných Organů. Hrůza přikovala Elrica na místo. Stál vedle trůnu a sledoval, jak se Gutheran probudil. Když uviděl krále Kopce a jeho šiky, zakřičel král Orgu skoro s úlevou: „Konečně budu mít klid!“

Ve smrtelné křeči se skácel na zem. Vzal tak Elricovi možnost pomsty. Elricovi zazněla v uších strašná Veerkadova píseň. Tři vládci temnot: Gutheran, Veerkad a Král Kopce. Jen ten poslední žil — a přitom byl mrtvý po tisíceletí.

Po věky mrtvého panovníka přivedla k životu Veerkadova krev, která završila obřad. Na kostech mu visely jen cáry kůže a na nich hnijící hadry. Netlouklo mu srdce, žádné neměl. Na jeho plicích si už dávno pochutnaly krysy. Ale přesto žil a to bylo děsivé. Královy ledové mrtvé oči tékaly po sále. Zahlédly Gutherana roztaženého u trůnu, na krku stále odznak královského stavu — zlatý řetěz. Elric mu ho strhl a ustupoval před Králem. Najednou ale měl za zády sloup. Všude kolem řádili duchové. Král přikročil, odněkud z hloubi jeho těla se ozvalo hvízdavé zaskučení. Vrhł se na Elrica. Ten byl zaskočen silou, kterou vládla troska z kostí a kůže. Jeho meč sekal, ale nikde nenacházel maso, aby se mohl zatnout, nevytékala krev, Král necítil bolest. Ani jeho čarodějný meč proti téhle stvůře nic nezmohl. Elric zoufale sekal a bušil do Krále, ale ten se mu nehty zarával do kůže. Jeho zuby chňapaly po Elricově hrdle. Navíc se v sále téměř nedalo dýchat, protože od duchů se šířil nesnesitelný puch.

Na balkoně se objevil Moonglum s nádobou plnou oleje a volal na Elrica: „Dotlač ho k největšímu ohni. Jenom tak ho můžeme zničit. Rychle, než tě zabije!“

Jedním zoufalým náparem donutil Melnibóňan Krále ustoupit k plamenům. Duchové si pochutnávali na zbylých Organech. Místností se rozléhal bezmocný křik obětí.

Krále olizovaly zezadu plameny, ale on nic necítil. Moonglum hodil dolů hrnec s olejem. Roztříštil se o kamenný krb, hořící olej postříkal Krále. Král zavrával a Elric do něj vši silou strčil. Pomohl si přitom mečem. Stvůra padla do ohně. Plameny ji začaly stravovat.

Z hořícího obra se vydral nervy drásající výkřik. Plameny se roztančily po celé místnosti. Za chvíli se Velký sál proměnil v hořící peklo. Duchové běhali po místnosti a snažili se utéct. Vůbec si neuvědomovali, jak je oheň postupně likviduje. Nebylo úniku.

Elric pochopil, že nemá naději na bezpečný ústup. Vyskočil a zachytil se balkonu, právě když místo pod ním začalo hořet.

Moonglum se vyklonil a pomohl mu přelézt zábradlí.

„Zklamals mě,“ zašklebil se. „Zapomněl jsi na poklad.“

Elric mu ukázal, co drží v levé ruce — drahokamy vykládaný královský řetěz.

„Tenhle šmejd nám aspoň vynahradí naše bohatství,“ usmál se a zvedl blyštící se řetěz. „Nic jsem neukradl, při Ariochovi! Vždyť už ho nemá kdo nosit! Pojď ke koním!“

Vyběhli, právě když se zdivo zhroutilo.

Když se na koních hnali z pevnosti, viděli kolem sebe jen zkázu. Oheň ničil vše, co bývalo Orgem. Oheň zničil sídlo monarchie, pozůstatky tří Králů Temnot, minulost i přítomnost. Nic nezůstane, kromě prázdné pohřební mohyly a dvou do sebe zaklesnutých těl v Hlavní hrobce. Poslední souvislost s minulým Časovým Cyklem byla přerušena. Země byla zbavena prastarého zla. Jen les Troos zůstal jako varovná připomínka legendárního Prokletého Národa.

S úlevou nechali Troos a hořící trosky za sebou. Ale Elric už dumal nad jiným problémem.

„Proč se mračíš, miláčku?“ zeptala se Zarozinia.

„Protože teď se mi zdá, žeš měla pravdu, když jsi říkala, že se příliš spoléhám na svůj meč.“

„Ano — a taky jsem řekla, že se o to nebudu přít.“

„Jenže na tom něco je. Na mohyle a uvnitř ní jsem Stormbringer neměl, a přesto jsem zvítězil — protože jsem se o tebe bál.“ Mluvil potichu. „Možná, že jednou se rozloučím s mečem navždy a sílu mi dodají byliny z Troosu.“

Moonglum se nemohl udržet smíchy.

„Elricu, nikdy bych nevěřil, že od tebe uslyším tohle. Ty přemýšlíš o tom, že se rozloučíš s tou zatracenou zbraní? Jestli se k tomu někdy odhodláš, bude to výborné.“

„Však už je, příteli, už je.“ Vyklonil se ze sedla, objal Zarozinii kolem ramen a v plném trysku ji políbil.

„Nový život!“ křičel do větru. „Nový život, láska!“

A jeli šťastni do Kaarlaku u Plačící Pustiny, aby se představili králi, aby přišli k dalšímu bohatství a aby připravili tu nejpodivnější svatbu, jakou kdy Severní Země viděly. Nebylo to jen spojení ďábelského hrdiny legend s nejmladší senátorovou dcerou — tady se ženila moudrost Starého Světa se světlou budoucností Nového.

A kdo ví, co takové spojení přinese?

Počkejme si. Vždyť Elric Melnibónský byl tvůrce legend a ještě mnohé legendy čekají na své stvoření.

přeložil Jaromír Liška